

sect. 1. Aldrete disp. 8. contr. 3. sect. 1. Bernal disp. 6. sect. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 3. sect. 2. Rhodès tract. 7. disp. 1. q. 3. sect. 4. s. 3. Peña-fiel tom. 4. disp. 4. sect. 8. Carleton tom. 2. disp. 44. sect. 1. & 2. Anton. Perez tract. 5. disp. 5. cap. 5. Muniessa disp. 17. sect. 2. Coninch disp. 3. dub. 8. Thyrsus disp. 30. sect. 6. Uvading. disp. 2. dub. 1. & seqq.

53. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 19. art. 1. q. 2. Alensis 3. p. q. 17. memb. 4. art. 2. Aureolus in 3. dist. 19. q. 1. Gabriel in 3. dist. 19. art. 2. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 4. & seqq. Baldius l. 2. quaest. 4. q. 3. difficult. 3. Bonæspei tom. 2. disp. ult. dub. 1. & seqq. Ertius in 3. dist. 18. s. 3. & seqq.

54. Quæstio 6. An Christus Dominus meruerit aliquid post primum suæ conceptionis momentum? De quò, *hic q. 2.*

55. Quæstio 7. An Christus Dominus aliquid in suâ meruerit passione? De quò, *hic q. 2. & 3.*

56. Quæstio 8. An Christus Dominus meruerit sui corporis glorificationem? De quò, *hic q. 4.*

57. Quæstio 9. An meruit nobis Christus Dominus paradisi ianuæ apertionem? De quò, *hic q. 4.*

58. Quæstio 10. An Christus Dominus in ipso mortis instant meruerit? De quò, *hic q. 2. 3. & 4.*

59. Quæstio 11. An Christus Dominus post mortem meruerit? De quò, *hic q. 2. & 3.*

60. Quæstio 12. An Christus Dominus meruerit nobis vitam æternam immediate? De quò, *hic q. 4.*

61. Quæstio 13. An Christus Dominus meruerit nobis fidem, al' que dona superna, quibus ad iustificationem disponimur? De quò, *hic q. 4.*

62. Quæstio 14. An nostra prædestinatio fuerit ex meritis Christi Domini? De quò, *tom. 1. dist. 41. q. 4.*

63. Quæstio 15. An beatitudo, & meritum cohæreant in patriâ? De quò, *hic q. 2.*

64. Quæstio 16. An Anima Christi Domini fuerit post, ac ante mortem beator? De quò, *hic dist. 14. q. 1.*

65. Quæstio 17. An meruerit Christus Dominus quòd daretur illi nomen, quod est super omne nomen? De quò, *hic q. 4.*

66. Quæstio 18. An Christus Dominus potuerit assequi gloriam impassibilitatis absque ullo proprio merito? De quò, *hic q. 4.*

67. Quæstio 19. Quodnam fuerit primum Adæ peccatum? De quò, *tom. 2. dist. 22. q. 1.*

Quæ

68. Quæstio 20. An Adamo non peccante Verbum divinum veniret? De quò, *tom. 1. dist. 48. q. 3.*

69. Quæstio 21. An pura creatura possit de potentiâ absolutâ condignè satisfacere pro peccato proprio, & alieno? De quò, *tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.*

DE EFFICACIA, ET UTILITATE Passionis Christi Domini.

DISTINCTIONIS DECIMÆ NONÆ SYNOPSIS.

*Cur voluit Christus soboles æterna parentis,
Factus homo, mortis vincere morte ducem?
Victa in natura superaret, ut æquius hostem,
Et nobis tantò charior inde foret.*

Sic incipit: *Nunc ergò queramus.*

Sic terminat: *Sanguine agni immaculati.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de merito passionis Christi Domini, quatenus ad assequutionem boni, tam sibi, quàm nobis, iure optimo ordinatur; sed in præsentī de eodem passionis Christi Domini determinat merito, in quantum ad nostram salubriter redemptionem, sive ad mali nostri remotionem spectat: ergo hæc distinctiones invicem connectuntur.

2. Consequentia probatur: Prius est agere de assequutione boni, quàm de mali remotione, eo quòd absentia mali ex boni præsentia necessariò consequatur; sed Magister in distinctione antecedenti egit de merito passionis Christi Domini, quatenus ad assequutionem boni, tam sibi, quàm nobis ordinatur: ergo dum in præsentī de eodem passionis Christi Domini determinat merito, in quantum ad redemptionem nostram, sive ad mali nostri remotionem spectat, recto ordine procedit.

Divi

3. Dividitur præfens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ declarat Magister, qualiter per mortem, & passionem suam Christus Dominus nos à culpâ, pœnâ, & diabolo liberavit. In secundâ verò expendit, qualiter tota Trinitas ob potestatis usum, & operis expletionem dicatur redimisse hominem, quanvis simpliciter, & propriè redemptoris nomen soli Christo Domino ascribatur. In terriâ autem & ultimâ ostendit parte, qualiter mediatoris officium solus Christus Dominus arrogaverit sibi.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis plenissimo captu, prima proponitur thesis: *Per mortem, & passionem suam Christus Dominus nos redemit à culpâ, à pœnâ, & à vinculis serviutis diabolicæ.* Ante cuius probationem præmittit Magister in litterâ, quòd per mortem Christi Domini liberari sumus ab omni malo, tam culpæ, quàm pœnæ, etiamque prorsus à diaboli potestate. Quod per triplicem viam probare intendit Magister, iuxta totidem modum, quo Christus Dominus per suam nos iustificavit mortem.

5. Primum iustificationis modum ex Apostolo ad Romanos cap. 3. arrogat sibi Magister pro thesisi propugnatione: Primò enim iustificavit nos Christus in charitate, in morte suâ ostensâ, invitando nos ad charitatem, per quam iustificamur, à peccato liberamur, & à potestate diaboli eripimur, qui nos diris vinculis peccatorum tenebat: ergo quia per mortem, & passionem suam Christus Dominus nos redemit à culpâ, à pœnâ, & ab effero diroque diaboli imperio; eò quòd eius pretiosa mors nos iustificet, dum per eam charitas excitatur in cordibus nostris.

6. Secundum iustificationis modum, quo Christus Dominus per mortem, & passionem suam liberabit nos ab omni malo, tam culpæ, quàm pœnæ, necnon à diaboli immani potentiâ, etiam sic sibi vendicat Magister ex Apostolo ad Romanos cap. 3. Per mortem Christi Domini etiam iustificari dicimur, quia per fidem mortis eius à peccatis mundamur, iuxta illud ipsiusmet Apostoli: *Iustitia Dei est per fidem Iesu Christi, &c.* igitur Christus Dominus suâ nos verè iustificavit morte, in quantum per fidem mortis eius, non solùm à culpâ, & pœnâ debitâ pro peccatis, verùm à servili dæmonum iugo liberamur.

7. Quod egregiè in litterâ exemplificat Magister ex illo quòd Moyses cap. 21. Numer, refert: Nam quemadmodùm olim aspicientes serpentem æneum in ligno erectum, à morsibus serpentum sanabantur; sic si erecto fidèi intuitu in Christum Dominum respicimus, qui pro nobis in ligno pependit, à vinculis diaboli liberabimur, & à

cul-

culpâ, & pœnâ, peccatisque omnibus salvabimur, ita, ut post hanc vitam in nobis nec in veniat quod diabolus puniat: igitur quia Christus Dominus per mortem, & passionem suam ab omnibus nos liberavit malis.

8. Tertium iustificationis modum, quo Christus Dominus suâ nos morte, & passione iustificavit, etiam sic in litterâ clarè ostendit Magister: Quia Christus Dominus in morte suâ se offerens verissimum sacrificium, quicquid culparum erat in nobis, unde nos diabolus ad luenda supplicia detinebat, destruxit, & deturbavit, eiusque efferum imperium in tantum enervavit, quòd etsi ab ipso tentari possumus, non tamen nisi spontè subiugari valeamus: igitur Christus Dominus suâ sanctissimâ morte, eiusque pretiosi sanguinis profluvio, omnium culparum nostrarum chirographa penitus oblitteravit.

9. Hoc ipsum ex Luca cap. 11. confirmat Magister in litterâ: Nam Divus Petrus, qui ante Christi Domini mortem, voce ancillæ blandâ territus, ipsum negavit; post mortem, ante Reges, & Principes ductus, non cessit, nec timuit ipsum liberè confiteri: ergo quia Christus Dominus veniens in domum fortis, sive in hominum corda, ubi diabolus inhabitabat, alligavit fortem, sive à seductione compescuit fidelium, ut tentationem, quæ ei adhuc permittitur, non sequatur seductio.

10. Amplius suum roborat dictum Magister Augustini auctoritate lib. de Trinit. cap. 15. dicente: *Non enim tenebat nos diabolus, nisi vinculis peccatorum nostrorum; ista erant catena captivorum. Venit ille, alligavit fortem vinculis passionis suæ: intravit in domum eius, id est, in corda eorum ubi ipse habitabat, & vasa eius, scilicet nos, eripuit, quæ ille impleverat amaritudine suâ. Deus autem noster vasa eius eripiens, & sua faciens, fudit amaritudinem, & implevit dulcedine, per mortem suam à peccatis redimens, & adoptionem gloriæ filiorum largiens.* Igitur Christus Dominus suâ morte, & passione à durâ nos dæmonis captivitate liberavit, dum vasa nostra, quæ suâ amaritudine impleverat diabolus, effudit, & propriâ dulcedine roris suæ gratiæ, quæ à suâ effluerat morte, implevit, redimens nos à peccatis, & à cruentâ dæmonum captivitate.

11. Ulteriùs, sic alio Augustini testimonio lib. de Agone Christ. cap. 2. iterùm clypeat intentum Magister: *Incideramus enim in principem huius sæculi, qui seduxit Adam, & servum fecit, cepitque nos quasi vernaculos possidere, sed venit Redemptor, & victus deceptor. Et quid fecit Redemptor captivatori nostro? Terendit ei muscipulam crucem suam, posuit*

Tom. III.

V

ibi.

ibi, quasi escam, sanguinem suum. Ille quippe ad hoc sanguinem suum fudit, ut peccata nostra deleteret. Ergo id eo Christus Dominus sanguinem suum in morte, & passione effudit, ut per eum nostra peccata deleteret, & diabolum captivorem hominis per crucem suam subiugaret, ad imaque detruderet usque.

12. Sed oppones in triplicem iustificandi modum à Magistro assignatum, derivatumque in nobis ex passionis mortisque Christi Domini merito: Martyres passione suâ nos invitant ad credendum, diligendumque Deum: ergo si Christi Domini passio, quia non accendit, & movet ad charitatem, amoremque Dei, dicitur nos iustificare; etiam pari gressu aliorum martyrum passio, quia ad eandem charitatem nos invitat, poterit dici nos iustificare.

13. Insuper: Sicut fides, & charitas requiruntur ad iustificationem; sic & aliæ virtutes pro ipsâ iustificatione assequendâ necessariæ arbitrantur: ergo quemadmodum dicimur iustificari per fidem, & charitatem mortis, & passionis Christi; ita per humilitatem, aliasque ipsius virtutes, quibus Christum patientem æmulamur, poterit dici nos iustificari: ergo incongruè assignat Magister hunc triplicem iustificandi modum ex Christi Domini morte passionisque derivatum.

14. Respondetur cum Seraphico Doctore: Magistrum in his tribus iustificandi per mortem, & passionem Christi Domini ab ipso assignatis modis, non apposuisse causam principalem, totalemque iustificationis, sed eam omisisse, rationem quippe meriti ex ipsâ provenientis passione, per quod & passio Christi est fons nostræ salutis, & per ipsam plenitudo gratiæ Christi in nos redundat. Unde, etsi rationes à Magistro in litterâ adductæ, pro triplici iustificandi ex passione Christi Domini assignando modo, per se non sufficiant; tamen præsuppositâ priori adeo sunt sufficientes. Quamobrem dicimus, secundum Magistrum, quod passio Christi Domini iustificat per modum meriti disponentis, per modum exempli excitantis, & per modum exemplaris dirigentis, ita ut sit in eâ meritum, in quantum hostia oblata, excitatio, in quantum credita, & directio, in quantum amata.

15. Posthac inquit Magister simulque ostendit in litterâ: Qualiter Christus Dominus suâ morte, & passione nos à dirâ diaboli servitute liberaverit, dicens, Deum factum fuisse hominem, ut per ipsius mortem diabolum vinceret, qui prius callidè hominem debellarat: ergo id eo Deus factus est homo, ut per mortem suam non

violenter, sed iuste diabolum subiugaret, vincendo in illâ naturâ, quam ipse prius expugnat.

16. Consentaneè his subiungit Magister: Christum Dominum non solum à pœna æternâ; verum à temporaneâ hominem suâ morte ac passione liberasse. Ab æternâ quidem redemit pœnâ, relaxando debitum: Nam ad pœnam æternam non adigimus, nisi per culpam: ergo cum Christus Dominus suâ morte, & passione debellaverit culpam, consequens est, ut etiam subiugaverit pœnam, quippe æternam, pro ipsâ debitam. A temporaneâ pœnâ etiam suâ morte hominem redemit, infundendo gratiam; quanvis ab eâ penitus nos in futuro liberabit, quando novissima mors inimica destruetur.

17. Tandem pro primæ distinctionis partis exordio subdit Magister in litterâ: Pœnam peccatorum nostrorum in corpore suo super lignum Christum Dominum portasse: Quia per ipsius pœnam, quam in cruce tulit, omnis temporalis pœna quæ homini pro peccatis debetur, in baptismo penitus relaxatur, & in pœnitentiâ debilitatur. Non enim sufficeret illa pœna, quâ pœnitentes ligat Ecclesia, nisi pœna Christi cooperaretur, quia pro nobis solvit. Unde iustorum peccata, quæ fuerunt ante Verbi divini incarnationem, in sustentatione Dei fuisse usque ad Christi Domini mortem, dicit Apostolus ad Roman. cap. 3. ad ostensionem iustitiæ eius in hoc tempore. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

18. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis examine, hæc alia statuitur thesis: *Etsi Trinitas tota valeat dici homines redimisse. iuxta ipsius communem potestatis usum; tamen non ita specialiter eos liberasse dicitur, quemadmodum Filius fecit, secundum humanam ab ipso assumptam naturam, per humilitatis, obedientiæque effectum.* Quam solum modò quædam terminorum explanatione compressâ suadet probatione Magister.

19. Unde Christus Dominus verè totius generis humani vocatur Redemptor, eo quod à spurcitiis peccati, insidiisque diaboli vindicaverit homines; non solum in quantum Deus, verum & in quantum homo. Primò ergò dicitur Christus Dominus Redemptor, in quantum Deus, propter remissionis peccatorum potestatis usum, qui Patri, & Spiritui Sancto iure optimo adscribitur; non verò propter exhibitionem humilitatis, & obedientiæ, quam sibi non arrogant ipsi.

20. Quod sic in litterâ Magister probare videtur: Usus potestatis remissionis peccatorum arbitratur communis Patri, Filio, &

Spiritu Sancto; & quidem, cum Christus Dominus hominum iustificationem fuerit operatus potentia deitatis una cum Patre, & Spiritu Sancto; sed ex eo quod peccatorum remissionis potestatis usus arbitretur communis Patri, Filio, & Spiritu Sancto, revera absque ullo veritatis dispendio, tota Trinitas dicitur homines redimisse: ergo recte consequitur, quod secundum remissionis peccatorum potestatis usum Christus Dominus, in quantum Deus, totius humani generis dicatur Redemptor.

21. Sed oppones: Potestas remittendi peccata verè in Deo ab æterno eluxit; sed Christus Dominus, in quantum Deus, secundum præfatæ potestatis usum, homines redimisse dicitur: ergo ab æterno fuit Christus Dominus, in quantum Deus, totius generis humani Redemptor; sed Christus Dominus solum in tempore redemit homines à diaboli famulatu, peccatorumque fordibus: igitur hæc incommoda suggerit hic Magistri littera textus.

22. Respondetur, Magistrum nullum super his suppeditasse in littera incommodum, etsi Deo ab æterno conveniat dimittendi peccata potestas. Quia in humani generis redemptione viget & absolute potestas, & simul potestatis usus peccatorum remissionis. Unde Magister non asserit, Christum Dominum, in quantum Deum, fuisse hominum Redemptorem ex potestate, sed ex potestatis usu, quem ab æterno non habuit, sed ex tempore; ac proinde non incongrue asserimus, quod Christus, in quantum Deus, vocatur generis humani Redemptor, propter remissionis peccatorum potestatis usum, qui iure optimo etiam Patri, & Spiritu Sancto adscribitur.

23. Quod autem Christus Dominus, in quantum homo, solitarie dicatur hominum Redemptor propter humilitatis, obedientiæque exhibitionem, etiam hunc in modum ostendit Magister in littera: Christus Dominus, in quantum homo, in se explevit ea, per quæ iustificati sumus, etsi iustificationem ipsam operatus fuerit potentia deitatis una cum Patre, & Spiritu Sancto; sed ideo Christus Dominus, in quantum homo, in se explevit ea, per quæ iustificati sumus, quia humilitatis obedientiæque effectus maxime enituit in eo: igitur ob humilitatis obedientiæque exhibitionem Christus Dominus, in quantum homo, haud dubie humani generis Redemptor dicitur.

24. Ulterius: Quia Christus Dominus, secundum humanitatem, non semel in sacra pagina appellatur Redemptor, eò quod secundum eam, & in eà susceperit impleveritque sacramenta illa, quæ

nostræ redemptionis censentur causæ; sed hæc secundum humanitatem suscepit, & implevit Christus Dominus per humilitatis obedientiæque effectum: ergo.

25. Sed dices: Quamplura extant sacramenta, ut pœnitentia, confirmatio, extremaque unctio, quæ ad nostram maxime conferunt redemptionem; sed Christus Dominus ea in se non suscepit, adhuc propter humilitatis obedientiæque effectum: ergo insciè scribit Magister, dum in littera tenet, Christum Dominum, secundum humanitatem, in eà suscepisse implevisseque sacramenta illa, quæ nostræ redemptionis sunt causa.

26. Respondetur, instantiam non callere profundum Magistri nutum; quia hic non usurpantur sacramenta pro his, quæ sunt signa, in quibus confertur gratia, quemadmodum sunt Ecclesiæ sacramenta septem; sed duntaxat appellantur sacramenta arcana illa mysteria, quæ ad nostram conferunt redemptionem, ut Christi Domini incarnatio, nativitas, passio, mors, resurrectio, & alia huiusmodi, quæ revera Christus Dominus secundum humanitatem suscepit, & implevit per humilitatis obedientiæque effectum. Et hæc de secundâ distinctionis parte sufficiant.

27. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, tertia statuitur thesis: *Solus Christus Dominus propriè dicitur Dei, & hominum mediator.* Quam non solum litteraliter expendit Magister, verum aliquibus Scripturæ, & Patrum testimoniis cuiusdamque dubitationis arguta solutione suadere pertentat.

28. Probat primò Magister assumptum ex Apostolo 1. ad Timoth. cap. 2. dicente: *Unus mediator Dei, & hominum, homo Christus Iesus:* ergo quia solus Christus Dominus propriè Dei, & hominum mediator dicitur.

29. Secundò illustrat præfatum Apostoli locum his Augustinus verbis in Concionib. lib. 4. cap. 7. *Per humanitatem quasi in medio arbiter est Christus Iesus ad componendam pacem, id est, ad reconciliandum homines Deo:* ergo si Christus Dominus, secundum humanitatem, arbiter est inter Deum, & hominem ad componendam pacem, reconciliandumque homines Deo, verè ac propriè congruit ipsi, ut sit Dei, & hominum mediator.

30. Tertio expendit Magister litteraliter propugnationis scopum: *Solus Christus Dominus cuncta mediatoris munia inter Deum, & homines ad unguem explevit:* ergo quia soli Christo Domino hæc est propriè adscribenda immortalis gloria. Antecedens sic probat

Magister in litterâ : Christus Dominus nos Deo reconciliavit , delendo peccata, quibus Deus offenditur , & homines inimici Dei constituuntur ; sed hæc sunt mediatoris inter Deum , & homines munera propria : ergo cum solus Christus ea perfectè expleverit , solus ipse mediatoris nomine Dei , & hominum insigniri debet.

31. Modò in litterâ inquit Magister : Si tota Trinitas peccata hominum delet, quibus Deus offenditur , & homines inimici Dei constituuntur, quare specialiter solus Filius, & non tota Trinitas, mediator Dei, & hominum dicitur? Et respondet Magister, id profectò multiplici ex capite oriri, quæ reverà satis contortè continentur in textu.

32. Primò : Quia etsi tota Trinitas peccata deleat usu potestatis, reconcilietque homines sibi ; tamen solus Filius mediatoris nomen iure optimo sortitur quia medius est inter Deum , & hominem ; quod Patri, & Spiritui Sancto non congruit.

33. Secundò : Quia quod mediat inter duo extrema, nempe Deum, & hominem, debet quid commune utrique continere extremo ; sed solus Christus Dominus, & non Pater, aut Spiritus Sanctus, continet aliquid commune Deo, & homini : ergo. Minor probatur : Christus Dominus, secundum humanitatem, habuit iustitiam, quæ ipsi Deo erat communis, & habuit mortalitatem communem hominibus : ergo cum solus Filius, & non Pater, aut Spiritus Sanctus, contineat aliquid commune Deo, & homini, ipsi soli, & non toti Trinitati erit tribuendum mediatoris nomen.

34. Tertio : Quia solus Christus Dominus, secundum humanitatem, opera illa sive arcana sacramenta, aut veneranda mysteria in se suscepit, quorum fide, & imitatione iustificamur, idest, reconciliamur Deo, quæ Pater, & Spiritus Sanctus explere non poterant : ergo ex hoc multiplici probationis capite rectè colligitur, solum Filium, & non Patrem, aut Spiritum Sanctum, propriè arrogasse sibi mediatoris excellentiam inter Deum, & hominem.

35. His tandem conterit Magister devium aliquorum erratum dicentium unam tantum in Christo Domino enituisse naturam. Si enim unà tantum polleret Christus naturâ, quomodò medium inter Deum, & hominem teneret? Et si ita medius non foret, ut Deus sit propter divinitatis naturam, & homo propter humanitatis formam, quomodò humana in eo reconciliarentur divinis? ergo sanè hæc Magistri doctrinâ præfata hereticorum emoliantur deliria : ergo nulli erit stabile dubium, quòd Christus Dominus, secundum hu-

ma-

manitatem, per celebri mediatoris honoretur stemmate, iuxta illud Epistolæ Apostolorum Principis cap. 1. *Non corruptibilibus auro, & argento redempti sumus, sed pretioso sanguine agni immaculati.* Et hæc de tertiâ, & ultimâ distinctionis parti satis superque sint dicta.

QUÆSTIONES.

36. QUÆSTIO 1. An satisfactio Christi Domini pro peccatis fuerit de toto rigore iustitiæ? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 19. art. 3. & q. 48. art. 3. Godoy in 3. p. tract. 1. disp. 5. §. 1. & seqq. Ioan à S. Thomâ tom. 3. disp. 2. art. 2. Gonetus t. 4. tract. 1. disp. 4. art. 4. Philipp. à SS. Trinit. tom. 4. tract. 1. disp. 2. dub. 3. Palacius in 4. dist. 15. disp. 2. Medina 3. p. q. 1. art. 2. Nicolai in 3. dist. 19. q. 1. art. 1. & seqq.

37. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 19. q. unic. & in 4. dist. 15. q. 1. Maltrius tom. 3. disp. 4. q. 4. art. 1. §. 3. Sendin tract. 6. controv. 5. sect. 2. §. 1. & seqq. Boyvin 2. p. cap. 2. q. 5. Durand tom. 3. tract. 4. disp. 3. q. 4. Delgadillo 2. p. cap. 9. difficult. 2. dub. 11. Castillo in 3. disp. 3. q. 4. Rada 3. p. controv. 13. art. 3. Herincx p. 4. disp. 2. q. 4. §. 5. Vega in Trident. lib. 7. cap. 8. Felix de Incarn. cap. 3. difficult. 4. Aquila in 3. dist. 19. & 20. q. 1. art. 1. & seqq.

38. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. disp. 4. sect. 1. & 6. Vazq. 1. p. disp. 65. & 186. & 1. 2. disp. 223. Amicus tom. 6. disp. 6. sect. 7. Arandâ lib. 4. disp. 4. sect. 1. & 2. Ripalda disp. 83. sect. 1. Muniella disp. 17. sect. 8. Aldrete controv. 4. disp. 12. sect. 1. Lugo disp. 4. sect. 1. & seqq. Bernal disp. 67. sect. 1. & seqq. Mart. Perez disp. 4. sect. 1. & 8. Rhodès tract. 7. disp. 1. q. 3. sect. 5. Peñafiel tom. 4. disp. 4. sect. 9. Carleton tom. 2. disp. 44. sect. 4. Anton. Perez tract. 5. disp. 6. cap. 1. & seqq. Thyrsus tom. 3. disp. 18. 19. & 20.

39. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 20. q. 5. art. 1. Alenf. 3. p. q. 18. memb. 5. art. 2. Gabriel in 3. dist. 19. q. 1. art. 1. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 11. q. 7. Estius in 3. dist. 19. & 20. §. 1. & seqq. Baud. tract. 1. q. 20. art. 1. & seqq. Aureolus in 3. dist. 19. q. 1. & seqq.

40. Quæstio 2. An Christus Dominus sit Mediator inter Deum, & hominem? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 3. p. q. 26. art. 2. & in 3. dist. 19. q. 1. art. 4. Chalvet tom. 9. lib. 1. q. 8. cap. 1. Camerarius tom. 3. q. 26. art. 1. Nicolai in 3. dist. 19. q. 1. art. 9. Cayetan. 3. p. q. 26. art. 2. & seqq.

41. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 3. q. 1. num. 4. & seqq.

Ca-

Cavellus in Schol. in 3. dist. 3. q. 1. Boyvin 2. p. cap. 11. q. 3. Dergadillo p. 2. cap. 9. difficult. 6. dub. 7. Aquila in 3. dist. 19. q. 1. art. 1. & seqq. Castillent in Polyanth. Seraph. verb. Satisfactio, num. 4. & seqq.

42. Ex Scholâ Eximiâ Suarez 3. p. tom. 2. disp. 2. sect. 5. Vazquez disp. 83. cap. 1. Rhodès tract. 7. disp. 4. q. 2. sect. 4. §. 1. Peñafiel tom. 4. disp. 24. sect. 2. Carleton tom. 2. disp. 59. sect. 3. Muniella disp. 12. sect. 2. Aranda lib. 5. disp. 6. sect. 2. Martinon disp. 15. sect. 5. Lugo disp. 29. sect. 4.

43. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 19. art. 2. q. 2. Alenf. 3. p. q. 18. memb. 6. art. 2. §. 3. Gabriel in 3. dist. 19. q. 1. dub. 4. Baudun. tract. 1. q. 26. art. unic. Eustach. à S. Paulo p. 2. tract. 1. disp. 12. q. 3. Bonæspei tom. 2. tract. 3. disp. 16. dub. 1. Estius in 3. dist. 19. §. 6. Boverius lib. 2. examin. 1. art. 11.

44. Quæstio 3. An meritum passionis Christi Domini fuerit simpliciter infinitum? De quò, hic dist. 18. q. 5.

45. Quæstio 4. An pura creatura possit de potentiâ absolutâ condignè satisfacere pro peccato proprio, & alieno? De quò, tom. 4. p. 1. dist. 15. q. 3.

46. Quæstio 5. An prædestinatio nostra fuerit ex meritis Christi Domini? De quò, tom. 1. dist. 41. q. 4.

47. Quæstio 6. An per mortem, & passionem Christi Domini sumus liberi à diaboli potestate? De quò, hic dist. 18. q. 4.

48. Quæstio 7. An Filius sit Redemptor, vel etiam Pater, & Spiritus Sanctus? De quò, hic dist. 1. q. 13.

49. Quæstio 8. An ad iustificationem aliquæ requirantur dispositiones; & utrùm à Christi Domini passione proveniant? De quò, tom. 1. dist. 17. q. 8.

50. Quæstio 9. An gratia sit donum creatum à Spiritu Sancto distinctum? De quò, tom. 1. dist. 14. q. 2.

51. Quæstio 10. An Christus Dominus secundùm humanitatem, aut divinitatem sit Mediator inter Deum, & hominem? De quò, hic. q. 2.

DE

DE POSSIBILITATE ALTERIUS Redemptionis modi.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ SYNOPSIS.

Quamquàm humana salus alio pacto esse valeat,

E nihilo quod enim cuncta creavit, idem.

Omnia longè alter potuit, modus haud tamen ullus,

Qui magis quam tua mors Christe quadraret, erat.

Sic incipit: *Si verò queritur.*

Sic terminat: *Sed mala.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illâ egit Magister de passione Christi Domini, quantum ad nostram salubriter redemptionem, sive ad mali nostri remotionem spectat; sed in præsentî determinat de ipsius passionis congruentiâ, sive de alterius modi redemptionis possibilitate: ergo sat perbellè hæc distinctiones cohærere videntur.

2. Consequentia probatur: Prius est statuere proprium ac determinatum humanæ redemptionis modum per Christi Domini passionem, quàm de possibilitate alterius redemptionis modi disquirere; cum huius modi possibilitas necessariò alterius presupponat existentiam: ergo non in congruè procedit Magister, dum de passionis Christi Domini congruentia, sive de possibilitate alterius redemptionis modi in præsentî determinat, postquàm in antecedenti de ipsius Christi Domini passione, in quantum ad nostram redemptionem, sive mali nostri remotionem spectat, egerat distinctione.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ expendit Magister, quòd etsi hominem redimere potuisset à peccato Deus per suam omnipotentiam; tamen magis congruum videtur, cum per Christi Domini liberare mortem. In secundâ verò declarat, causam efficientem passionis Christi Domini,

To III.

X

nos